

KAPITOLA 1

ZOZNÁMTE SA S RAĎAFÁKOM

Theo si vyložil tašku vyššie na plece a pochybovačne na mňa pozrel.

„Neveríš mi, čo?“ spýtal som sa.

Pokrútil hlavou. „Že ťa požiadali, aby si šiel na výpravu na severný pól?“ odfrkol. „Nie, Raďafák, to naozaj nie.“

Nasadil som dotknutý výraz. „Teraz si ma fakt zranil, Theo,“ odvetil som. „Vzhľadom na to, že máš byť akože môj najlepší kamoš, to fakt bolí.“ Zhlboka som sa nadýchol. „Ale máš pravdu. Nepožiadali ma, aby som šiel na výpravu na severný pól.“

„To som vedel,“ vyhlásil Theo.

„Požiadali ma, aby som viedol tú výpravu.“

„No dobre,“ odvetil Theo. „Tomu už skôr verím.“

„Prijímam ospravedlnenie,“ povedal som, keď sme odbočili na našu ulicu. Theo býval o troje dverí ďalej a chodili sme spolu do školy aj zo školy od prípravnej triedy. Keď sme do nej začali chodiť, boli sme rovnako vysokí, ale teraz sa týčil nadomnou ako žirafa.

„Ja som sa neospravedlnil!“ zavrčal Theo.

„V duchu si sa ospravedlnil,“ namietol som. „Ver mi. Som jasnovidec.“

„To určite,“ zasmial sa Theo. „Na aké číslo myslím?“

Poklopka som si prstom po hlavu. „Štyri.“

Theo mierne vyvalil oči, potom pokrútil hlavou. „Šťastná náhoda.“

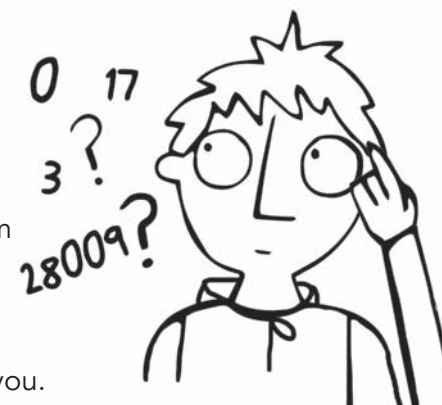
„Vedel som, že to povieš,“ vyhlásil som.

Uškrnul sa. „Ty si taký klamár, Raťafák.“

„Ako sa opovažujete, pane!“ zdvihol som päste. „Vieš, čo sa stalo poslednému človeku, ktorý ma označil za klamára?“

„Áno, nič,“ povedal Theo. „To som bol ja dnes ráno, keď si tvrdil, že ak psy jedia džem, vybuchnú.“

„Je to pravda!“ namietol som. „Čítal som to v knihe.“

Zastali sme pred Theovým domom. „Tak čo?“ spýtal som sa. „Čo budeš robiť tento víkend?“

„No, nemôžem súťažiť s твоjím výletom na severný pól,“ priznal Theo. „Pravdepodobne sa budem hrať na Xboxe a vyjedať čipsy.“

Prikývol som. „Ako inokedy.“

Preskočil cez ich bránku do záhrady. „Viac-menej. Už si sneh, Ratafák. A bacha na polárne medvede.“

„Ach, nejdem tam,“ vyhlásil som. „Chceli, aby som si obliekol bundu, tak som to odmietol. Nikdy nenosím bundu.“

„Aj teraz máš na sebe bundu,“ podotkol Theo.

„Toto je nepremokavá vetrovka,“ namietol som. „To sú dve rozdielne veci, Theo. To vie každý.“

Theo sa zasmial. „Opravujem sa. Tak teda zajtra?“

„Ty sa postaraj o Xbox, ja prinesiem čipsy,“ navrhol som. Zložito sme si podali ruky, ani jeden z nás nevedel, ako sa to robí poriadne, potom sme sa rozlúčili. Po zvyšok cesty domov som sa uškŕňal. Xbox a čipsy. To bude super víkend.

Aspoň som si to myslel.

„Tak teda,“ mamina sa poobzerala okolo stola. „Aký ste mali deň?“

Mamina sa na nás usmievala radostnejšie než zvyčajne. V spojení s tým, že pre nás prichystala obrovskú porciu párkov a hemendexov – čo robievala len pri mimoriadnych príležitostiach –, to prezrádzalo, že niečo sa chystá. Pozorne som ju sledoval a usiloval som sa uhádnuť, o čo ide, ale mamina vie byť veľmi vyhýbavá, keď chce.

Ocino sa usmial. „Dnes som zložil pesničku o...“ Poklopkal prstami po stole, napodobujúc vírenie

bubnov. „O toaletnom papieri,“ oznámil. Ponoril čips do vajca a oprel sa na stoličke. „Viem, viem, vidím, že to na vás zapôsobilo, ale, prosím vás... nežiadajte ma o autogramy.“

„O toaletnom papieri? Stavím sa, že smrdí,“ hrdo som sa uškrnul na svojom geniálnom vtipе. Ale nikomu inému to nedošlo.

„To odvolaj, Dylan,“ mamina ma oslovila skutočným menom ako vždy. „Váš otec tvrdo pracuje na tých hlúpych pesničkách, aby ste mali čo jesť.“

„Na hlúpych pesničkách?“ oci-
no zhíkol a priložil si ruku na
hrud'. „V živote sa ma nič
tak nedotklo!“

Mamina len zamietavo
mávla rukou. „Veď vieš,
ako to myslím.“

Ocino pokrčil plecami.
„Áno, viem.“

Predpokladám, že mala pravdu. Ale nezdalo sa mi, že by ocino naozaj tak tvrdo pracoval. Posledná pesnička, ktorú zložil, bola reklama na psie žrádlo

a spievalo sa v nej len: „Hav, hav, hav, hav, hav, hav,“ stále dookola.

„Prepáč, oci,“ ospravedlnil som sa. „Tá tvoja pesnička je určite skvelá.“

Ocino len pokrútil hlavou. „Veru nie je. Je hrozná. Ale aj tak ďakujem.“

„A čo ty, Jodie?“ spýtala sa mamina.

Všetky oči sa upreli na moju sestru, ktorá pomaly postrkovala vidličkou po tanieri fazuľu. Zdvihla pohľad a vybrala si z ucha slúchadlo. „Čože?“

„Aký si mala deň?“ spýtala sa mamina.

„Ušlo to,“ pokrčila plecami a znova si strčila slúchadlo do ucha.

Mamina sa na ňu ďalej usmievala, čakala viac. Ale nedočkala sa.

„No dobre!“ obrátila sa na mňa.

„Dylan?“

„Bojoval som s labuťou.“

